

byli. A to je wošebje hnada Boža; wón chze nam pomhacź, jeho lubość je wjetšha dnźli našch hrěch. Slaj, cžaž pšchindže, praji tón Knjes, w kotrymž chzu i israelskim domom a i Sudžinym domom nowy šlub šćžinicź. Haj, wón chze tež i tobu dženka nowy šlub šćžinicź.

Rajski dnrbi to klub hncž? Sčto cži wón pšchi tym lubi? Něhdy běšče wón i israelskim ludom klub scžinił, w kotrymž wón jemu lubješče, so čže jich wumóz i rufi Egipťowcžanow, w kotrychž kraju buch wóni i najhóršče robotu tčóčženi. Wón jim klubi, so dnrbešče israelski lud čwój čamč-kraj došćadž, w kotrymž čóždy čwojeu čamčnu rolu wobčedženy kraj došćadž, w kotrymž čóždy čwoju rolu wobčedženy spytowanŋy i pšhibóžstwa Egipťowcžanow Bohu čwojich wót-zow člužicž. Bóh wišćał běšče tuto klubjenje derje dopjelnił a israelski lud i wotroččkowstwa Egipťanow wuřwobodžil, ale israelski lud njeběšče klub džeržał. Čačo běchu do klubjeneho kraja řacžahnyli a čó čwobodny a derjeměčža wjeřeliču, řapadnyču do drugeho wotroččkowstwa, do hrěchow a čwětnych lóřčtow, do pšhibóžstwa čžěła a wopuščžichu toho Řnjeřa, žórłó wěčžneho žiwjenja. Lud čó rořččžěpi a ludowe žiwjenje rořpadny; čóždy pntašče čwój čamčny dobytč a hdy bychu druřy pšchi tym řahinyli. Druhe wotroččkowstwo na ludu čžěžłó wotpocžowašče, čotrež běšče hóršče dnyli přenje. Tuž lud řapocžinašče čej řadacž řa wumožerjom, řiž by jón wuwjedł i tutoho wotroččkowstwa hrěča a winy a we nich pšchewinył řebicžne a čželne požadliwoscže. Čim pobračowašče w klubjenym kraju hiščče řa nowa wutroba. Bóh pač ře čameje miłoscže čó nad čwojim ludom řmili a jim póřła wumóžniła a meřiařa, a pšches tutoho čwojeho řyna jim řtwori nowu wutrobu, a do njeje pšches čwojeho řyna jim řapiřa čwoje řařnje. Pšches Řhrřtuřa nowy duch řacžahny do luda a do čwěta. Něčłó hařle ludžó Boha řpóřnaču, řo njeje jenož řurowy řnjes, ale tež řmilny wótž, řiž njeje čwoje řařnje ččłowejčam dač, řo by jich i nimi wobčžěžil, ale řo by jich na prawy pucž pokařał. Ř na jich hrěchi wón wjařy njeřpominášče. — Tež naš čerbřski lud něhdy we čžěžkim hořpodařřkim wotroččkowřtwje řtonášče. Šdyž běchu čej Němžy naš lud a kraj podčžiřnyli, wóni bórř řapadnyču do najklubičheho robocžanřtwu. Žuřy rycžerjo pšchitřadžachu do kraja a tu najlěpřče klubla wobčnydnnyču a žyřle wjeřne wobnydlerřtwo po čžakř do tčóčžazeho robocžanřtwu řahnaču, řač řo dnrbyachu ludžó jim člužicž ře wiščěmi čželnyymi mořami, ře řonu a džěčžimi, ře čwojim gratom, ře čwojim řapřčahom a ře wiščěm, řčtož meřachu. Tež w Němžach drje řnježřa robotu pořdžičho řawjedžechu, ale miliřču. Hařle řerbřřa robota, řač němřři řužiřři řtawiřnač Řnothe dopokařuje, řlacžěšče řa woprawdžitu robotu, a někotrňřkuliž řnjes ře řu tohodla řpyřał we čwojej němřřej wřny pořdžičho řawjeřčž. Řěťřtotři dořłho ře naš lud čžerpił pod tutej řwafłu, a řeho žyřny řřarakter pšchija wotroččkowřři řas, řódna řěčž řo jemu bjeřješče, čwojorařna řultura řo jemu njeřmožni, řač řo dženkřa hiščče wiščelazny Šserbjř čwoje namřěte řerbřře řubla řazpiwaju a wot čó mjetřu a jenož žuře čžěřčža. Řle řčóncžnje w řandženyym řěťřtotřku tola čžerješče řodžina wumoženja. Robota bu wotwjařana a čwobodnje móžěšče čóždy na čwojim kluble a wobčedženiřtwje abo na čwojej řiwnořčži abo řřěžžy řiwny hncž.

Bulkotny to podawš we wuwicžu hospodařskeho žiwjenja. Rjane ludowe žiwjenje šakčže a šerbška kultura šo rjeńšcho wuwibasche. Ale šcho dženska wohladamy? Druhemu wotrocžkowštwu je našch lud i džela pšichihileny, hrěcham a šerńskemu smyšlenju. Čželne a šebicžne smyšlenje je tež daleke woršchtn tež našchego maľeho šerbšf. luda njejšku pšes-

połnyimi wuczbami a śwětnymi sawjeśelenjemi a rospróśchenjemi a Boże kłowo pócznje skomdžicž a sa něšto knadne abo njetrjebawšche džerži. Wón šo i džěla kašy a na jeho mандželstwach leži hušto něšto kaž njepokoј a njejednota. Wšche laše woršchty tež našeho małego herbskeho luda nejěbu pšchesjene, ale rosschžěpjenje šamo našeho luda šo namaša. Šrěch je ludži štaženje. Wjele je wojna na tym wina byla, ale tež njebratrowšta wutroba štačzanow. Kelko nusy mies džělonjeměrjemi a bydlenje njeměžami. Na šatonjach nje-pobrachuje, a lud je tež w šejmach bohacže došč sastupjenny, ale na tym pobrachuje, šchož je šatonje dopjelnnjenje, na lubošči. Lubošč dawa, šebicžnošč bjerje. Khrystuž je lubošč do šwěta pšhinješł, wón je šama lubošč. Wón móže cži wutrobu tež i nej napjelnicž. Šwjašł i Bohom je naš lud bóle a bóle šhubił a tón dyrbi šašo pytačž. Khrystuž je pucž te njemu!

Nowi čłowjekajo budźečże pšches wěru do Chrystuša. Je-li štó w Chrystušu, je wón nowe stworjenje. Hoſpo-
daſſſe abo ſwójbne wobštejnoſcže my njemožemy pšchezო pšche-
mënicž, ale najprjedy pytajcže duchownu nuſu pšchewinycž. Je-li ta pšchewinjena, je-li ſažo nowe žiwjenje wěrn a ſwěrn,
poczĩnkowa luboſcž do wutrobow naſcheho luda ſacžahnyła,
budže tež w hoſpodaſſkim a ſozialnym žiwjenju ſo wſchelate
polëpſhecž. Wobnowcže ſo w duchu ſwojeje myſle a wo-
blecžcže ſo noweho čłowjeka a wam budže pomhane. Pytaj-
cže najprjedy Bože kraľstwo a jeho prawdoſcž, dha budže
wam wſchitko druhe pſchidate. A Bóh ſam dže cži dženſa
nowu wutrobu dacž. Dženſa, hdny jeho ſłowo ſłyſhicž, nje-
ſtwjerdnícže ſwoju wutrobu! Wón njedha ſpominacž na twoje
hrëchi, ale dže cži je wodacž a ſ tym cži ſwoju zyłu ſmilnoſcž
wopoſaſacž. Wón dže nowy ſlub ſ tobu ſcžinicž, džeſch ty
ſobu cžinicž? Wón dže cže do ſwojeho kraſneho ſjednocžen-
ſtwa pſchinjecž? Daſch ty ſo pſchijecž? Wón dže cži dacž no-
weho wëſteho ducha; daſch ty jemu knježicž we ſwojej wu-
trobje? **Ž e n e j e** nuſne.

Stwor' we mni, Bože, cžištu wutrobu

U daj mi noveho wěštego ducha!

Niesacziżń mje wot kwojeho woblicza

a njewsmi ſwojeho ſwjateho ducha wote mnje.

Na krajnjem poslutnjem djeñ (17. XI. 1926).

Stóð: Anjes Ahrystuð, wón Sagn Boði, r.

O Jesu, błónczna radość, ty światło żywienia,
 niech sa żywieniem żadość mi bėdnosć woblicza
 po twojej hnadźe fchewi, so duch ƚo nowy sjewi!
 Mój Bóg niech to mi da! •

Mi wodaj hrěchi moje, cžišć se sadu ho je;
 njech hněwanje wscho twoje ho šhubi, wustroth mje!
 Njech dary měra sjewja ho, duschu wbohu tšchewja!
 Ach, Božo, wuślišć mje!

Moż we mni Szadamowe wscho wasznie wohidne,
 so požadanje nowe po tebi nastanje,
 a k służbje dam so tebi, czi częscz bhyć żadam šebi,
 kiż wumohł ty by mje!

Spozczę, so bych pōsnał tebie, mój duszchepastyrjo,
mōż płodźić dać do ſebie je ſłowa twojego,
so wēru i njeho doſtał bych, w prawdy twojej woſtał
a doſpołniał taſ ſo

Też sahoć lubość swoję we mojej wutrobje,
 so lubował taś twoję bęch miłość woprawdże
 a ł spodobanju twojom' bęch ł swożu łhodził swojom'
 po puczu prawdośćje!

Nět, Anježe, spožč mi možu, spožč hylnošč i mužnošču!
 Wšah hódny skutk je próž, kž twój Duch čini tu;
 wšcho moje požadanje a throbe wupinanje
 pač myhl ma pschezo slu.

Tuž ty, o Božo hnady, ty Wótče hwerńoščje,
 wšče wotstroń duške padu a wščědnje wobnoš mje!
 Daj wufon twojej wole mi dohyc pschezo bóle
 a pochlń móznje mje! — Rudw. Gendr. Götter, † 1735;
 — ješ. M. U.

Dužy psches polo w nasymje.

Nasymje džela na polach su i džela dołonjane, idžela so dołonjeja, idžela pač dyrba so k druhemu rasej dołonjeć. Čehodla? Schlinki su žito wotžraće.

Schtož ratar po spróznimym pschihotowanju do role wu-
 hnywašče, schtož tam rjenje schadžesče, schtož so tam pocžina-
 šče selenicž, teho bu tam mjenje a mjenje. W nožy pschiwa-
 žichu so schlinki a sežrachu, schtož tam młódnego schadžazeho
 namačachu. A próšne a nahe bu tam polo, hđžež bě so
 tak rjenje saseleniko.

Dužy psches polo nadenđžeš we wšchelach kónčžinach
 Dužžy došč tajkich polow, kotrež su tak schładowaše. Setkaš
 so tež i ratarjom, kotryž rolu snowa džela a snowa dobre
 hnyjo wuňwa.

Dužy tak psches „polo luda“ namačáš tež tajke wjetšje
 a mjenšje blači, hđžež su „schlinki“ wšcho sežraće. W hłubje-
 nym kraju hnadž ratarjo nježku i tutym schładowanjom do-
 machpytani byli, hewač — tak móžemy hebi myhlicž! — by
 naš Anjes w pschirunanju w schtworakej role hnadž pschi-
 dacž mohł tu pjatu rolu, kotraž je wot schlinkow domach py-
 tana, kotrež w nožy pschilešu a sežeru, schtož i dobreho hnyje-
 nja wodnjo sešhadžalo.

Ubo, hebi rospomniwšchi Anjesowe pschirunanje wo nóz-
 nym hnyerju, kotryž do hotoweje role njerjad wuňwa, mó-
 žemy tež rěčjeć w podobnym smyśle wo tym stym, kotryž
 pó čymje pschińdže abo pó čymje hwojich čornnych pomoznikow
 póščjele, kotrež wšcho spóžeraja, schtož tam dobreho sešhadžalo,
 njech to pobožnošč abo póžčiwosć abo hewač dobre po-
 čžinki a dobre waschnjo.

Kelko to tola tajkich próšnych, wotžranych blačow na
 polu luda!

To pohladaj na „nowiny“, kaž to ratar pola mjenuje,
 na kotrež so přenje hny wuňwaja: džecži a młóžinu!
 Čžorne schlinki žeru a žeru! A na staršich a starých polach
 to niž wjele hinač a lěpje: to su dorosčženi a stari! Je so
 tola tak tu a tam w Sakskej stało, — a to hama tež w ratar-
 ťkich wožadach!!! — so wožadny šarač njedželu rano pschiń-
 dže do Božeho domu a — njenamača nikoho abo dwě abo tři
 štwjelčža! — Ubo: na wšy a na drožy nadenđže něchtón,
 dužy wječžor po čymje, jich wjele, kotřiž so tam wokoło bró-
 jachu, nasajtra pač, hđž pschi hwetle, kotrež psches wofna
 Božeho doma pschihadžesče, hebi wobhladowašče, schto tam
 běšče, njebe tam nihtón i tnych młódných tuteje wšy! — Ubo:
 Zandžel blidownych pacžerjow thodži po wšach a městach, so
 by wohladač, tak so blidowe pacžerje, so młódnje selenjo
 w lubosčži, džaku, nadžiji, šbehaja k njebežkam. A wón hla-
 da a hlada, a widži jenož tu a tam štwjelžo, a tola je wšchu-
 džom wuňwane dobre hnyjo, Bože hłowo, a tola je tež
 wšchudžom narošł wšchědný thlěb, tak so maju a njetriebaju
 tradacž! — Ubo: Čžorny kam dže njedželu wječžor a w no-
 žy psches fraj a rejwanške hłubje a druge městna hwetneho
 sawježelenja — a wón ma lute wjekele na tym, so schlinki,
 kotrež wjedžo abo njewjedžo w jeho hłubje, tak dokladnje
 hwoje dželo dołonjeju!

Schto mēniš: Schto ma wjazny pschicžiny štoržicž, so su
 „schlinki“ žraće, tón semski ratar abo tón njebežski ratar Je-
 suž Khrystuž?

A komu su „wone“ wjazny noweho džela nacžinike, ra-
 tarjej tuteje semje abo ratarjej njebežskeje semje? A schto po-
 tom, hđž so to snowa njedžela na tutym polu! Ratar wě,
 so tam to na lěto próšne, abo so tam njerjad a pyr! Schto
 mēniš, schto to na polu luda budže, hđž so to njedžela
 snowa a sažo snowa, hđž so to njedžela je wščež próžu a
 hweru na „nowinach“ a „starých a staršich polach“?

A schto džela? — Ja hebi myhlu: Ty!

Zyrkej a stat.

Pruški snutkowny minister je i wožebnym wufasom
 hwoje podstajene wšchnoščje dopomnił na postajenja, kotrež
 to swotowne hwyecženje počutneho dnja schitaja. Wšch-
 noščje maja na to hladacž, so so tutomu dnjej jeho prawo
 šachowa. Nadžijamy so, so so tole tež wšchudžom wobkedž-
 buje — a niž jeno w Pruskej, ale tež w Sakskej. —

My w Sakskej hny nětk tak daloko, so stej zyrkej a stat
 dželenej, njech tež niž hiščež zyle w tym, schtož pjenježne
 prasčjenja nastupa. S Danškeje pschihadžēja powěščje, so
 so tam tež dželenje stata a zyrkwe pomaklu pschihotuje. Je
 tam w swisku i tutym so pschihotowaznym dželenjom rostora
 mjes ministrom sa zyrkwine naležnosćje i jenym wjetšim
 wubjerkom sa zyrkwe wudyrka. Tutón wubjerč je zyrkwe
 twarił a jich w běhu lět 26 zyrkwjom natwarił i pjenjes, ko-
 trež i kóždolětnej šěrku šberašče. Rostora njeje hiščež
 wurunana.

W 44. čžikle našeho kopjeńka podachmy 31. oktobra
 krotku rosprawu i lutherskeje zyrkwe w Pruskej a naspom-
 nichmy tam, so zyrkej jako tajka nima to prawo „wožobny
 šjawneho prawa“ (Körperschaft des öffentlichen Rechts).
 A temu móžemy dženska dodacž, so je pruske ministerstwo sa
 wufublanje luda wšchemu zyrkwinu kollegijej we Wrót-
 klawju to scžehowaze šdželič:

„Te ewangelško-starolutherske wožadny, kotrež buchu po
 žižru II generalneje konžekcije wot 23. julija 1845 w starých
 pruskich provincach wutworjene, su po tym, kaž pruska statna
 wšchnošč prawo šrosumi, šjednocženštw šjawneho prawa
 (Körperschaften des öffentlichen Rechts). S teho scžehuje,
 so so jenotliwym wožadom lutherskeje abo kaž tu rěča „evan-
 gelško-starolutherskeje“ zyrkwe tuto sa žiwjenje a wobštače
 tak wažne prawo pschipošnawa, žylej zyrkwi jako tajkej pač
 niž. My šrosumimy, so nochžēja šastacž wojowacž wo tuto
 prawo sa žyłu zyrkej.

Wšchelle i bliska a i daloka.

Se herbskich wožadom hnyšimy pschezo sažo štoržby a
 hłoby spodžiwanja, so tu herbskich duchownych tak mało a so
 našče wožadny dyrba duchownych hebi wušwolicž, kotřiž nje-
 su herbskeje rěče móžni, kaž na psch. Ketližy, a kaž nětk to
 štoro tež Husžy hrosy, kotrež šarške městno je tež sa Něm-
 zow wupižane. Sažo pač tež wěmy i wušnacža hwerńych
 herbskich wožadnych, so so sa to modla, so bychu herbskeho
 dušhepastyrja měli, kotryž by w drohej macžernej rěči to
 ewangelion pschipowjedač a so i nimi modlił. Njech nježku
 tute modlitwy podarmo a njech so wožadny a jich šastupje-
 štw dale hwerńje próžuja wo to, so bychu herbskeho duchow-
 nego dóštali! W tutkhwilu je to tola hiščež móžno! To
 jene wěšo pschi nětcžišchich wobštejnoščach wjazny móžno njeje,

so bnyhu bo wo jene fariske městno telko a telko samokwjeti a woškada potom mjes jich wjele wolicz mohla! — Psihi tym njechamy pať tež to druhe samjeliczeč, so tež tajzy w našich woškadah šu, kotrymž je to wscho jene, hač Sserb abo Němž sa fararja do woškady pschińdže — a tajzy tež, mjenujzy Sserbjo, kotřiž hebi pscheja a žadaja, so by němști duchowny pschischoł a niz wjazzy herbști. So tuczi snajmjenišcha to jene drohe, namreće kubło, macžerņu rěč, wonjecžesčuju, je widomne. A tola w žanej druhej rěči, ani němškej, ani łacžanskej, ani hewak druhej, Sserbej Bože słowo tať do wutrobny njerěči a do šwědomnja, kaž w lubej herbštej rěči a w žanej bo tať wutrobnje ł Bohu Sserb njemodli, kaž w tej rěči, we kotrejž jeho macž wučesche, ł nim ruzny stnyju, Bohu bo modlicz! — Wěšo, šhtož sa Sserba a jeho macžerņu rěč płaczi, płaczi tež sa kóždy druhi narod a jeho macžerņu rěč! — Tu tež to hušto šluchane šnapšhecziwjenje: Sserbjo móža tola tež wschitzy němști!“ nicžo njepšcheměni a nicžo njepomha. Wono tola tať je, a šhtož tole njesacžowa, nima wjazzy šrosu-mjenja sa to, šhtož chze nabožina bnyč a šhtož macžerņa rěč je, abo nochze to šrosu-micz. A tola je našy žyly cžaz runje tajki, so by bo wot wschitkich a wschudžom runje na tole dziwacz dnybjało! Pschetož wot tam šem, wot šnutsowneho a a najšnutsownišcheho móže nam a našchemu ludej tola jenož pomoz pschińcz a wumóženje ł žyľeho šnutsowneho a šwončowneho hubjenštwu.

Budnyščin ma šažo primariuša. Šandženu njedželu dopoldnja bu ł. farar Šandrij Tröhlisch ł Lipka w Bětrowskej žyřkwi wot ł. tajn. žyřkw. rady Rosentranza do šastoijnštwu přenjeho Budnyšškeho ewangelškeho fararja abo primariuša šapokasany. Wulki Boži dom bē pschepjelny. Šso škožu-jo na 1. Kor. 1, 30, štupi nowy farar psched šwoju woškadu jako tón, kotryž chze bnyč duzy po puczu sa šwojim Rnješom a Šbóžnikom, a šwoła tež žyľu woškadu šobu na tutón pucz: „Chžemy Rnješa Rhrystuša cžesčicz“, kiž je nam daty ł mudrosčzi a ł prawdosčzi, ł šwjecženju a ł wumóženju. — R. farar Tröhlisch je ł Lipka do Budnyšina pschischoł; tam bē wón ł fararjom pschi šlawnej Domašhowej žyřkwi. Šandžene lěto bē wón tež šobu na šwětowej konferenzy ššesčžijanskich žyřkwjom w Štockholmje. Přjedny je na wschelařnych městnach škutkowal, tať tež we woškadže šařkich šastoijnštwow w Bodenbachu. Jeho narodne městno je Glauchau-Geisau. Tam je šo 1. augusta 1886 narodžik jako najštaršchi šyn fararja Heinricha Tröhlicha. — Wobšadjenje tuteho Budnyšškeho fariskeho městna ma sa žyly Budnyški žyřkwiny wokriješ wošebitu wažnosč, došelž šo tola po rosdželenju Łužizy do šuperintendenturow woczafuje, šo Budnyški primarius tuto šastoijnštwo šastawa a šo wón tať tež budže ł wjednikom najwjetšcheho džela našich herbšto-němškich a němšto-herbškich woškadow, — doľhož pschi tym woštanye, šo šu tute woškady rošbrojene do štyoch žyřkwinych wokriješow a niz šjednocžene do jeneho, kaž šebi to špomozne škutkowanie w tutnych woškadah žada. Psches wschelaře němške nowiny je powěsč ššla abo šnadž hišcže dže, šo šmny my Sserbjo na tym wina — abo šobu na tym wina —, šo njebu nowy primarius šdobom tež jako šuperintendenta šapokasany. Mjes Sserbami njeje — telkož wěmy — nicžo wo tym šnate, šo je šo krajne konsistorium tehodla, šo my Sserbjo šebi pschezo hišcže herbštu šuperintendenturu žadamy, šapowjedžiko, ł. fararja Tröhlicha sa šuperintendentu wobkrucžicz. Kotřiž šu našpomnjenu powjesč do nowin pschinješli, šu potajkim po wschēm šdaczu wjazzy wo tym wjedželi hač my tu we Łužizy, wo kotrychž to pschi tutej žyľej wězy dže. Abo ma šnadž wěž druhich pschicžinow? — Nowemu knješej fararjej pschejemy tež my do

jeho noweho a wažneho šastoijnštwu we Łužizy Bože žohnowanie.

Š Budnyšina. Lětny šwjedžen Budnyškeho Gustav-Adolfskeho poboczneho towarštwu budže njedželu, 14. našymnika ł. ł. w Rumwaldze; šwjedženštu Božu šlužbu knjes šarar Stamm-Wörsperčanški pop. w 3 hodž. šmėje. Š pschisamšnenjom ł žyřkwinskemu šwjedženjej budže lětuscha šlowna šhromadžina ł narěču pschedny, knješa tajneho žyřkwineho radžicžela Rosentranza, ł lětnej rošprawu pižmawjedžerja knješa fararja em. Rjedny Budnyškeho, ł lětnym šlicžbowanjom, ł wólbami a ł pschednožkom knješa fararja Günthera ł Grottawy w Čžškej: „wo wěru a domišnu“. Šsobuštawy a wschitzy pschecželjo ł Boha žohnowaneho džela lu-bošcže na ewangelškich wěrybratrach w rošpróščenju w katolškich krajach šo wutrobnje na tutón šwjedžen pscheproscheja. Čžah ł města pop. w 1,13 hodž. wotjedže a wječor ł Rumwaldu w 8,45 hodž., tať šo šu wopytarjo šwjedženja wječor w 9,08 hodž. w Budnyšinje.

Wóľby do šynodny šu sa njedželu 4. adventa pošajene. Wo šandidatach šo hižo jedna a wolerjo drje šo wschudžom bórny ł wóľbnym šhromadžinam šwoľaja. Sa Łubijški wokriješ je šo tajka šhromadžina sa pónželu, 22. novembra, dopoldnja pošajila. Tute šhromadžiny chzeja wolerjom pošajacz na nowe wobštejnosčje w krajnej žyřkwi, wošebje na šynodu, kotraž ma pod nowej wuštawu wobščěrniške prawa, a tehodla na wažnosč wóľbow, wošebje přenjeje wóľby do šynodny. Š dobom budžeja tež, jeli šo to móžno, dotalni šynodalajo a tež sa nowu wóľbu pošajeni šynodalajo rošprawjecz.

Rať woni šchžuwaju! „Welt am Abend“ radikalny cžazopis lěweje štrony je wulicžik, licžby wopať hromadu licžo, šo je w lěcže 1924 w Pruskej 22937 ewangelškich a 9690 katolškich duchownych w šlužbje było, potajkim 32 627 šlužownikow wobeju ššesčžijanskej žyřkwjom! Wornjo nim je jich w Pruskej „jenož 24 411 lěkarjom“ w šamšnym lěcže było. — Šhto je wěno? Pruska je jich 1924 města 9829 ewangelškich duchownych. Do tutnych šu tež hišcže cži duchowni licženi, kotřiž we wuštawach škutkuj. — Š druheje štrony šu šo prašheli: „Šdže woštanu dželacžerjo? W generalnej šynodže štaropruskeje žyřkwje njeje žadny dželacžer šobu!“ Šjednocženštwo ewangelškich towarštwow, dželacžerjom na to wotmolwi, šo šu w generalnej šynodže 6 dželacžerjo; jedny ł tutnych je nimo toho šobu w najwyschškej žyřkwinej wyschnosčzi, w žyřkwiny šenacže.

Rěrluše sa Bože šlužby.

24. njedžela po šwj. Trojizy. Tekst: List na Gal. 6, 7—10. „Šhtož tudny dobre wuňnje, tam bjes pschestacza sa to žnje!“ Rěrluše: 807, (565,6). — 25. njedželu po šwj. Trojizy. Tekst: 2. list na Kor. 5, 1—10. „Dušhe dom šu nje-šješa.“ Rěrluš: 584,7 abo: „Dom dušhe je horkach, hdžež w šwětłe šu.“ 854,1. Rěrluše: 272, 585, 637. — Njedžela šemrětny: „Mój Božo, daj psches Rhrysta frej, šo w šmjerczi šo mnu derje šej.“ Rěrluš 495. Rěrluše: 272, 574, (474), 482, 495, 507, 522—24, 576, 577, 582, 807; 815; 816; 854; 856, 857.

Šistowanie: W. we W. sa šmjertnu njedželu. — P. W. w B. sa 1. advent.

Šamokwity redaktor: farar Wyracž w Rošacžizach.